

Пригоди українців у Анталії
Антін Щегельський

Нова повість Антіна Щегельського – це захоплююча розповідь про романтичні пригоди колег по цеху – українських журналістів, яким пощастило цілий тиждень поєднувати роботу із приємним відпочинком у п'ятизірковому туристичному раю. Вони сповна користаються усіма принадами ненав'язливого турецького сервісу, пиячать, фліртують, скачуть у гречку і навіть ніжно закохуються.

Антін Щегельський

Пригоди українців у Анталії

Коли тебе тягне до жінки, а її – навзаєм – значить, зустрілися два психози, які працюють на одній частоті.

Кобель Серьoga

Депресія чи хандра, а лікуватись треба сексом

У гонитві за примарою заможності й достатку Микола уже давно забув, коли востаннє був у відпустці. Він уперто намагався досягнути успіху там, де це не вдавалося його колегам. Тож відколи став головним редактором бізнесової газети, взагалі не відпочивав. Робота не відпускала навіть на вихідні. Але й працюючи у такому темпі, Микола не міг наздогнати свою удачу. Тільки із року в рік накопичувалася втома. І ось настав час, коли вона перейшла у хронічну. Хоч за що б він брався, усе падало з рук.

Микола зовсім збайдужів до життя. Він хотів лише одного – виспатись. А тут ще, як на лихо, почалося весняне безсоння. І те безсоння катувало його навіть більше, ніж втома. Бо ціліснінький день на роботі злипалися очі. А уночі, варто було лягти у ліжко, навалювалися

спогади про речі, які кожен чоловік воліє краще ніколи не згадувати. Й він до самісінького ранку крутився у постелі, благаючи Бога про сон. На душі було так гидко і тоскно, що хоч руки на себе накладай. Зрештою, про все це він розповів лікарю.

– У вас справжнісінька депресія, – констатував той.

– То по Америках та Європах бувають депресії, – заперечив Микола. – А у нас звідкіля такі панські витребеньки? Може, у мене звичайна хандра?

– Депресія чи хандра – великої різниці немає, – скрушно мовив лікар. – Бо лікуватися однаково треба. Я не буду вас труїти всілякими там антидепресантами – пігулок наковтатися ще встигнете. Спершу спробуйте змінити обстановку. Поїдьте десь у село. Або ще краще візьміть відпустку та й махніть із дружиною на море. Напровесні, поки ще не почався сезон, путівки недорогі. За невеликі гроші можна відпочити в Анталії чи Єгипті набагато краще, ніж влітку у Криму.

– Даруйте, але чи обов'язково одружуватися задля тижня чи двох відпочинку на морі? – уперше спробував пожартувати Микола.

– Пам'ятайте, що при вашому захворюванні здоровий секс – найкращі ліки. Це і заспокійливе, й тонізує, і навіть снодійне. А те, що не маєте дружини, – не біда. Візьміть коханку. Або навіть просто попутницю на відпустку. Он в Інтернеті на сайтах знайомств безліч подібних пропозицій. Вибирай, яка сподобається. І головне – жодних претензій: з'їздили разом на відпочинок – і розбіглися.

– Воно то так. Але хто погодиться ділити ліжко зі мною? Хай навіть за насолоду поніжитися у квітні під південним сонцем та поплавати у Середземному чи Червоному морі?

– Ну, ви ще зовсім не старий. Та й фармацевтична промисловість на місці не стоїть. Зараз стільки всіляких препаратів для літніх людей понавигадували! І в сімдесят чоловік може почуватися двадцятилітнім.

– Та з цим у мене ще все гаразд. Я про інше. Кому я такий потрібний?

– А ви анекдот пам'ятаєте? Уранці підтоптаний чолов'яга підходить у спальні до трюмо. Уважно роздивляється свої худенькі руки і ноги, висхлі старечі сідниці, величезне черевко, лису голову з ріденькими кущиками сивого волосся, що стирчить понад вухами. Потім переводить погляд на юну красуню, яка мирно спить у його ліжку, і думає: «Це ж як треба любити гроші?!».

Цей анекдот і про нас із вами. Просто ми ще не зустріли тих, хто полюбить наші гроші.

Екстремалка Ліда

Микола поволі брів пішохідною зоною, що простягнулася між проспектами Свободи і Радянської України. Останній після проголошення незалежності, дотепники з Виноградаря перейменували у «Ні правди, ні свободи». Поринувши у невеселі роздуми, він мало не наштовхнувся на свою сусідку із горішнього поверху, колишню коханку Ліду.

Майже удвічі молодша за нього. Висока, статна, сексуальна. Ще й до того легка на підйом. Правда, заміжня. Але те не заважає їй колекціонувати чоловіків. Власне, й Миколу вона звабила задля задоволення якоїсь дивної примхи.

Сталося те на весіллі у сусідів. Пінчуки саме женили сина. Микола і Лідин Сашко, якому батьки недавно купили квартиру в їхньому будинку, були за водіїв у весільному кортежі. А потім гуляли разом із усіма. Гості пили за здоров'я молодих, за майбутнє поповнення сім'ї, яке, судячи з чималенького живота нареченої, обіцяє не забаритися... Помаленьку хмеліли. І лише Сашко дивився на всіх тверезими очима. На пропозиції бодай пригубити чарчину, він резонно відказував:

— Я ж за кермом.

— То віджени машину в гараж та й повертайся нормальною людиною, — радили сусіди.

Сашко стоїчно тримався до першого перекуру. А коли гості почали виходити з-за столу, чмокнув у щічку молоду дружину й, пообіцявши довго не баритися, подався відганяти свою «Тойоту».

Щойно за чоловіком зачинилися двері, Ліда взяла Миколу, який сидів поруч, за руку:

— Потанцюємо?

— Аякже.

У невеликому квадратному холі було тісно, як на нерестилищі. Тож щоб не товктися по чужих ногах, Микола з партнеркою почали пробиратися у коридор. А коли опинились біля входу у ванну, Ліда раптом штовхнула Миколу в середину і, зачинивши за собою двері, без зайвих слів припала до його вуст. Микола ще не встиг отямитися від несподіванки, як сусідка вже розстібнула на штанях блискавку й обхопила пальчиками його гордість.

Ліда виявилася справжньою богинею екстремального сексу. Особливо той талант

розкривався тоді, коли існувала загроза, що їх із партнером ось-ось можуть застукати на гарячому. В такі хвилини від передчуття небезпеки у неї усе стискалося всередині. І тоді партнерові доводилося напружувати останні сили, аби не опинитися викинутим назовні. Тож чоловіки буквально шаленіли від неї. Не був винятком і Микола. Бо за довгі роки безгрішного життя йому ще з жодною жінкою не було так хороше.

Найближчого понеділка, щойно її чоловік пішов на роботу, Ліда подзвонила у Миколіні двері:

– Привіт! – вона прямо з порога кинулась Миколі на шию. – У мене є годинка до роботи. Тож давай не будемо гаяти часу.

Микола ухопив несподівану гостю на руки. Відніс у спальню. І вони кохалися довго й несамовито. А потім, нехтуючи усіма правилами дорожнього руху, Микола гнався на своєму «Жигулі» наввипередки з часом, аби тільки Ліда не запізнилася на роботу.

Назавтра усе повторилося знову. З тією лише різницею, що тепер Микола залишав вхідні двері незамкненими. Тож Ліда, прокравшись нишком до його квартири і скинувши на ходу халатик, голісінька пірнула до нього під ковдру.

Ті ранки були для Миколи найсправжнішим втіленням великого людського щастя. Шкода тільки, що щастя те тривало дуже недовго. Настав ранок, коли Ліда не прийшла будити Миколу своєю любов'ю. «Напевне, сьогодні чоловік удома», – подумав він. Але назавтра Ліда знову не прийшла. І післязавтра – також.

Микола, який по самі вуха закохався у юну сусідку, не знаходив собі місця. Він телефонував Ліді на мобільний, але та не вмикала слухавку. Намагався підстерегти у дворі, щоб поговорити, але Ліда, буркнувши коротеньке: «Драсьте!», – пробігала повз нього не зупиняючись. Микола ретельно аналізував свою поведінку з Лідой, перебирав кожне сказане слово і ніяк не міг зрозуміти, чим образив свою юну коханку. Бо, звідкіля йому було знати, що людина, народжена під знаком близнюків, не здатна тверезо керувати своїми вчинками. Вона рухається по життю за течією й часто зовсім без видимої зовні причини міняє напрям руху.

Потім Микола знову потрапив на Лідину орбіту. І знову почалися їхні шалені ранки. Але і цього разу вони обірвалися так само несподівано, як і колись.

Не без Миколіних старань, ті спалахи шаленого кохання із певною циклічністю повторювалися знову і знову. І лише після народження сина Ліда, здавалося, вгомонилась. Принаймні їхні сексуальні пригоди припинилися, як здавалося Миколі, назавжди.

І треба ж такому статися! То по кілька місяців не бачились, а тут...

– Привіт. Як справи?

– Спішу в дитсадок за малим. А ти як? Чому такий похмурий?

– Депресія доконала. Лікар радить брати коханку і їхати на море. А я, як на гріх, уже більше року один. Слухай, у тебе нема подружки, яка б погодилася відпочити на дурняк?

– Треба подумати. А ти вже вирішив, куди їхати?

– Кудись туди, де тепло: у Туреччину, Єгипет, а може, на Кіпр чи на Мальту...

– А надовго?

– На тиждень чи два, не більше.

– То, може, мене візьмеш? – загорілася ідеєю Ліда.

– А як же синок? – не повірив почутому Микола, бо звук, що всі його знайомі жінки живуть, перш за все, дітьми і для дітей.

– А що йому станеться із бабою й батьком? – здивувалась вона. – Скажу вдома, що посилають у відрядження на семінар бухгалтерів. Зате відтягнемось по повній, як тоді в Іллічівську.

О Іллічівськ! Ти завжди в пам'яті, немов казковий сон

Ту подорож до моря він навряд чи коли забуде. Як, до речі, і все інше, що було пов'язане з Лідою.

Після чергового її зникнення Микола уже став звикати до самотності. І навіть почав залицятися до однієї з колеганок, коли це знову Ліда забігла на ранковий секс. Вона розповіла, що з понеділка у відпустці й тепер щоденно знаходитиме годинку-другу для нього.

Микола працював тоді ще простим редактором відділу. Від нього, як і від інших журналістів, ніхто не вимагав обов'язкового сидіння у редакції від дзвінка до дзвінка. Аби тільки робота була зроблена вчасно. Тож найближчий місяць обіцяв бути для них із Лідою дуже приємним і насиченим.

Але доля розпорядилась по-іншому. Ліду, яка працювала головбухом невеликої комерційної фірми, викликали на роботу і в понеділок, і у вівторок, і в середу, і в четвер...

Тоді Микола запропонував утекти разом із ним на море. Ліда не заперечувала. Тільки сказала, що мусить вигадати для чоловіка якусь схожу на правду історію.

Того ж дня Микола написав заяву на відпустку й зателефонував на Одеське телебачення своєму однокурсникові Сергієві, щоб той підшукав недорогий будиночок на якійсь із баз відпочинку.

Стояла середина серпня – золота пора для негаласливого відпочинку. Ті, кому належало віддавати дітей до школи, масово від'їжджали додому. Біля моря залишалися лише бездітні, старики та молоденькі мами із дошкільнятами. За два-три дні курортне селище Грибівка, що розкинулось на березі Іллічівської затоки, за півтора-два кілометри від Санжейського маяка, поруч з яким кілька гектарів займає дача одеського мера, майже повністю спорожніло. Тож у оточенні нечисленних сопляжників, як Микола жартома називав сусідів по пляжу, вони з Лідою почувалися справжнісінькими втікачами від цивілізації.

Їхній будиночок виявився у найближчому до води ряду. Двері виходили на нешироку терасу, звідки пологі бетонні сходи вели просто на піщаний пляж. А метрів за тридцять-сорок хлюпотіло тихе і тепле море. Вода у ньому була такою чистою, що, навіть зайшовши по пояс, можна було бачити, що діється на дні.

У перший же вечір, коли, справляючи новосілля, добряче випили, Ліда захотіла купатися. На мілководді, що починалося метрів за тридцять від берега, вона заявила:

– Хочу тебе! Тут і зараз!

Миколу, який постійно відчував до своєї юної коханки сексуальний потяг, не довелося просити двічі. Він дуже повільно й старанно виконав Лідину забаганку. А потім ще і ще раз на біс...

Ті морські сексуальні вправи на виду у численній пляжної публіки неймовірно збуджували Ліду. Від усвідомлення того, що на них дивляться десятки очей, усе стискалося у неї всередині. І від того насолода була стократ сильнішою.

У перші дні вони по кілька разів повторювали ті екстремальні вправи на виду у спантеличених глядачів. Хоч як дивно, але під тими осудливими і співчутливими поглядами сопляжників Микола почувався молодим, сильним і невтомним коханцем.

До кінця першого тижня Ліді набридли безперервні Миколіні сексуальні домагання і вона, зовсім небезуспішно, спробувала встановити обмеження у їхніх стосунках. Тепер йому

дозволявся доступ до тіла лише один раз уранці і один раз увечері, перед сном. А серед білого дня – лише тоді, коли Ліді самій закортить покохатися в морі.

І все-таки ті два шалені тижні залишились у Миколиній пам'яті найщасливішими за останні кілька років. Тим більше, що після повернення до Києва Ліда, як те не раз бувало, надовго зникла із його життя.

Із паном Шкурландом на шару не мандрують

Загорівшись ідеєю відпочинку за кордоном, Ліда узяла ініціативу в свої руки. Годинами сиділа в Інтернеті. Й щоразу, відшукавши щось цікаве на сайтах туристичних фірм, телефонувала Миколі.

Він також не ловив гав. Якось, завітавши до міського відділення Національної спілки журналістів, Микола довідався, що формується група для чергового прес-туру на Анталійське узбережжя Туреччини.

– Галочко, а чи можна поїхати удвох? – поцікавився у секретаря спілки – жіночки років п'ятдесяти, яка, незважаючи на далеко не юний вік, усе ще зберігала свою чарівність.

– Це пропозиція? – лукаво стрільнула очима трішки прив'яла красуня.

– Іншим разом, будь ласка, – знічено відказав Микола. – А зараз мушу виконувати припис лікаря – їхати на відпочинок із юною коханкою. Він каже, що то найкращі ліки від депресії.

– Так тому й бути, – мовила та, кого Микола назвав Галочкою. – Ви не часто їздите, тож можна і удвох. Готуйте сімсот вісімдесят доларів, і через тиждень – у путь.

– А хіба за прес-тури вже й гроші почали брати? – здивувався Микола. – Я он де тільки не побував: і у Парижі, й у Брюсселі, і в Торонто, й у Мадриді, навіть у Бангкоку і Пхеньяні. І скрізь усі витрати брали на себе організатори поїздок. Та ще й у конвертах добові, чи то пак на кишенькові витрати, гроші давали.

– Цей прес-тур організовують одесити. А із паном Шкурландом, як ви розумієте, на шару не мандрують. Плата з однієї людини – триста дев'яносто доларів. А ще готуйте гроші на візи і квитки до Одеси. Бо виліт на Анталію звідти.

Гроші не такі вже й великі. Та й відпочинок із колегами по перу, серед яких, не виключено, можуть трапитися знайомі і навіть друзі, набагато приємніший, ніж у незнайомій компанії, –

подумав він. І потелефонував Ліді, щоб припиняла пошуки та готувалася в путь.

Ностальгія за Стамбулом

У дорогу вирушали з дотриманням суворої конспірації. Адже Ліду проводжав на потяг люблячий чоловік. Сашко навіть не здогадувався, що у одному купе з його благовірною іхатиме їхній сусіда з третього поверху. Як і заведено у порядних сім'ях, влаштувавши дружину в купе, чоловік не квапився виходити з вагона. Вона давала йому настанови берегти сина і слухатись тещу. Він же напівжартома наказував не скакати у гречку і взагалі зайве не гуляти й не пити.

Поки люблячі голуб'ята прощалися, Миколі, аби випадково не потрапити на очі сусідові, довелося мало не до останньої хвилини стовбичити на пероні, ховаючись віддалік за продуктовим кіоском. А коли подали електровоз і потяг із легким гуркотом сіпнувся, наш герой-коханець, зробивши вигляд, що не встигає у свій вагон, попросився у найближчої провідниці, аби та впустила його.

Напевне, ніщо так не зближує людей, як спільна подорож залізницею у одному купе. А тут ще (треба ж такому статися!) їхньою попутницею виявилася учасниця того самого прес-туру, Миколина знайома Зоя Куліш.

Це була висока, крупна, фігуриста жінка з приємним, хоч і не можна сказати, що красивим, відкритим обличчям. Правда, параметри 90-60-90 залишилися десь далеко в її юності. Однак співвідношення об'єму стегон, талії та бюсту і в 45 залишалось незмінним. У столиці вона очолювала міську газету однієї із 156 партій.

— Почувши, що я збираюся їхати у Анталію, — розповідала товаришка Зоя, — наш видавець, голова міської парторганізації Микола Дурилов, як затявся:

— Нікуди ви не поїдете у такий складний час! — репетував він. — Я не дозволю через якісь там жіночі примхи зірвати дочасні вибори столичного мера!

— Тоді, — кажу йому, — вам доведеться шукати нового головного редактора. Я ж вас ще два місяці тому попереджала, що у квітні поїду у відпустку. І не моя вина, що комусь замандюрилось саме зараз обирати міську владу!

— Та ви увійдіть у становище, — благав він. — Проведемо вибори, а потім можете хоч цілі два місяці відпочивати.

– Так, ніби я не пам'ятаю, що ви зробили з нами після торішніх парламентських виборів! – кажу йому. – Тоді ви на півроку прикрили газету, не виплативши людям ні відпускних, ані жодної компенсації. І тепер вчините не краще. А зараз моя особиста доля вирішується. І ця поїздка для мене навіть важливіша, ніж для вас посада президента.

– Я трималася, як свого часу на допитах Зоя Космодем'янська, – продовжувала вона. – І, вірите? Подіяло. Дурилов змінив тон. Почав благодіяти відмовитись від поїздки. А потім, нікуди діватись, здався остаточно. Він же не зовсім дурний. Розуміє, що напередодні виборів кваліфіковані журналісти, та ще й із досвідом редакторської та партійної роботи, на дорозі не валяються.

– Навіть не віриться, що менше ніж за добу я зустріну Сашу, – мрійливо говорила вона Ліді після невеликої паузи. – Я тебе із ним обов'язково познайомлю. Це такий чоловічина, які зустрічаються один раз за все життя. І то не кожній жінці.

Зоя жила передчуттям зустрічі з організатором прес-туру Олександром Шкурландом, із яким минулої осені подорожувала кораблем у Стамбул. Про ту подорож вона зберегла найприємніші спогади. Тож коли під час вечері спиртне розв'язало язика, стала захоплено розповідати про непрості й ризиковані мандри.

– Пам'ятаєте, що діялося на Чорному й Азовському морях у середині листопада? – запитально-ствердно говорила Зоя. – Випуски новин на радіо й телебаченні нагадували тоді оперативні повідомлення із фронтів: у Чорному та Азовському морях небаченої сили шторм... У Керченській протоці тоне танкер... Зазнали катастрофи й сіли на мілину два російські судна... Затонули два кораблі з вантажем металу, грецькі й турецькі суховантажі, дві баржі та морський плавучий кран... Кораблі не витримують вітру, що досягає тридцяти метрів на секунду, і хвиль заввишки 4–5 метрів... Розламався танкер з мазутом... Азовському морю загрожує екологічна катастрофа...

– Останнє повідомлення надійшло у ніч з одинадцятого на дванадцяте листопада, – з героїчним пафосом у голосі, так, ніби заново переживала ту романтичну пригоду, розповідала Зоя. – Саме тоді, коли ми добиралися поїздом до Одеси. А наступного дня по обіді на теплоході «Пальміра» наша група вирушала в круїз за маршрутом Одеса-Стамбул-Одеса. Звичайно, ми ризикували. Але хто б не ризикнув, коли випадає така нагода? Та ще й уперше в житті. Більш розважливий, правда, залишилися вдома. А їхнє місце зайняли 36 таких відчайдушів, як я.

– У призначений час, – вела вона далі, – автобус висадив нас на морвокзалі, біля пам'ятника маленькому Боделанчику. Так лагідно називають цю бронзову скульптуру пухленького немовляти справжні одесити. По провінційному неспішно відбувалися процедури реєстрації, митного контролю та розселення по каютах. Вже давно пробила година відправлення, давно прийняли трап і подали буксир, а «Пальміра» усе ще не спішила виходити в море. Так, ніби не хотіла прощатися із затишним рідним причалом.

Лише на зворотному шляху під час прес-конференції, яку влаштував капітан «Пальміри», ми дізналися, що причиною тієї затримки був шторм, який розгулювався на шляху нашого корабля. Капітан навмисне затримав вихід у море, перечікуючи, поки вгамується стихія. А потім майже всю дорогу до Стамбула ми йшли на хвості у шторму.

— А сильно хитало? — допитувалася Ліда, яка з дитинства любила слухати всілякі цікаві оповідки. Особливо, коли своїми спогадами ділилися учасники тих подій.

— Як на новачків, то навіть добряче, — по-геройськи надимала словесні щок Зоя. — У танцювальному салоні, де ми нудьгували увечері, пари навіть заточувалися під час танців. І ось саме тоді, коли я вже подумувала, чи не податися спати, з'явився ВІН, керівник прес-туру Олександр Шкурланд. Уявляєш, високий під два метри мужчина з тілом тренуваного атлета. Підтягнутий, без жодного натяку на пузо.

Микола, якому були не дуже цікавими розмови про будь-якого іншого чоловіка, крім нього самого, вийшов у тамбур провітритися. Тим часом у купе, осідлавши Пегаса, Зоя продовжувала:

— Він підійшов до нашого з Валентиною (це моя сусідка по каюті. — Я тебе з нею обов'язково познайомлю)... Так от Саша підійшов до нашого столика й елегантним жестом, на який не здатні сучасні мужики, запросив на танець. Грали вальс. І ми кружляли в ньому, ніби на старовинному балу. Потім були танго і ще якісь сучасні ритми. А коли від танців, випитого спиртного й особливо від його присутності почала іти обертом голова, Саша шепнув мені:

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24061248&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.